

Георги Райчевъ

Вълчето

Продължение отъ кн. I

И така, въ онази страшна утринъ хайката уби вълчицата-майка и плени шестѣ невръстни вълчета. Петтѣ малки раззеха по селото другитѣ ловци. Кальо запази за себе си само едно — мжжко, яко и упорито — първото, което бѣше измъкналъ отъ леговището. Отъ начало го държаха затворено, денемъ и нощемъ, въ стария празенъ оборъ. Кальо прояви рѣдка любовъ къмъ малкия пленникъ. Носѣше му самъ млѣко въ плитъкъ сждъ, учеше го да приема храна. Милваше го често и отвърщаше съ гърлестъ смѣхъ на недоволствата му, дори и когато вълчето се опитваше да забие зѣби въ дланъта му.

— Ще опитомѣшъ! Ще опитомѣшъ, Вълчо, не се гнѣви! Нѣма я вече гората. Нашъ си. Трай — и тукъ не е лошо . . .

Но вълчето като че ли разбираше думитѣ му и търсѣше случай да покаже яда си. Щомъ свършеше обѣда, то се откъсваше отъ ржцетѣ му и, сврѣло глава между преднитѣ си крака, бързаше да се скрие въ най-тъмния жгълъ.

Понѣкога Кальо го изваждаше вънъ, оставяше го посрѣдъ двора и се забавляваше съ него: — Хайде сега, Вълчо, поразходѣ се, поразгледай се! Тукъ ти е вече царството.

Но вълчето стоеше разкрасено на дългитѣ си яки крака и мигаше смѣшно съ уморени отъ слънцето очи. Понѣкога то тръгваше на нѣкжде неопредѣлено. Тогава изведнажъ настѣпваше оживление по цѣлия дворъ. Първи настрѣхваха кучетата. Особено Каракачантъ — той би го разкжсалъ, ако Кальо не го бранѣше. Пуй